

РЕШЕНИЕ

№ 219

гр. Пазарджик, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилов
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Виолета Сл. Боева
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско
дело № 20235200500263 по описа за 2023 година

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение №28/20.02.2023г., постановено по гр.д.№447/2021г. по описа
на РС- П., на основание чл.45 от ЗЗД е осъден С. М. Т., с ЕГН *****, с
адрес: гр.П., ул.“М.М.“ №19, да заплати на И. С. А., с ЕГН*****, със
съдебен адрес: гр.П., ул.“Н.Р.“ №12, сумата от 700лв.- представляваща
обезщетение за неимуществени вреди в резултат на причинената му на
08.08.2020г. в гр.П. лека телесна повреда- оток в областта долната челюст в
ляво, довело до причиняване на болка и страдание без разстройство на
здравето, при изпълнение на службата му по охрана на обществения ред,
ведно със законната лихва от 08.08.2020г.- датата на увреждането до
окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлен иска за сумата над
уважения размер от 700лв. до претендирания размер от 800лв.

Осъден е, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, С. М. Т., с ЕГН *****,
с адрес: гр.П., ул.“М.М.“ №19, да заплати на И. С. А., с ЕГН*****, със
съдебен адрес: гр.П., ул.“Н.Р.“ №12, сумата от 350лв., представляващи
разноски направени пред настоящата инстанция.

Осъден е С. М. Т., с ЕГН *****, с адрес: гр.П., ул.“М.М.“ №19, да

заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС- П., сумата от 200лв., от които 50лв.- държавна такса и 150лв.- депозит за вещо лице, както и 5лв., само в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от С. М. Т., чрез пълномощника му адв.С..

Счита се, че обжалвания съдебен акт е неправилен. В тази насока се твърди, че от събраните в хода на първоинстанционното дело доказателства не се установява причинно- следствената връзка между деянието, за което има сключено споразумение и нараняванията на ищеца И. А..

Относно механизма на увреждането се твърди, че в рамките на разпита на вещото лице П.М., последния е заявил, че нараняването на ищеца може да се получи от твърд тѣп предмет с ограничена повърхност, от което следва, че този юмрук не може да бъде ограничен само до човешка ръка и по- конкретно юмрук. Тоест нараняването може да има и друг произход.

Визира се, че св.Х. не е успял да установи по категоричен начин, че травмите на ищеца са именно с произход процесния инцидент. Приема се, че голям част от показанията му, които същия е дал са показания „по принцип“, а не в конкретика.

Сочи се, че в показанията си св.Т. описва коренно различна картина от тази, която е възпроизведена от Х., като те са логични последователни и житейски достоверни.

Относно неимуществените вреди се твърди, че на практика не са ангажирани никакви доказателства, които да установяват характера на неимуществените вреди. В тази насока се визира, че св.Х. говори за механизма на увреждането, но не установява с показанията си никакви неимуществени вреди, които той лично да е възприел.

Искането е да се отмени обжалваното решение и се отхвърли предявения иск, като неоснователен.

В срокът по чл.263, ал.1 от ГПК от другата страна в процеса- И. С. А. писмен отговор не е постъпил.

В съдебно заседание, жалбоподателят С. М. Т., редовно призован не се явява. За него се явява пълномощникът му адв.С. С.. От страна на последния се поддържа подадената въззивна жалба, като се моли тя да бъде уважена.

Във този смисъл се излагат съображения.

Ответникът по жалбата- И. С. А., редовно призован не се явява. Не се явява и процесуалния му представител адв.П. М..

Пазарджишкият окръжен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните и в съответствие с правомощията си, регламентирани в чл. 269 от ГПК, намира за установено следното:

Пред РС- Пазарджик производството е образувано по повод на подадена искова молба от И. С. А. срещу С. М. Т., с който е предявен осъдителен иск, с правно основание по чл.45 от ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 800лв.- представляващи неимуществени вреди- болки и страдания причинени от телесна повреда причинени на 08.08.2020г., ведно със законната лихва от дата на увреждането- 08.08.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

Твърди се в същата, че ищецът И. А., работи като младши автоконтрольор в РУ- П. към ОДМВР- Пазарджик.

Визира се, че на 08.08.2020г., последният е бил дежурен с мл.инспектор И. Х., когато около 19:00 часа им било разпоредено да посетят скандал в гр.П. на ул.“М.М.“ №19. На този адрес- на улицата същите установили, че ответникът С. Т. е във видимо нетрезво състояние и демонстрира арогантно, нагло и агресивно поведение- удря, крещейки псува и обижда родителите си М. и Т. Т..

Твърди се, че при пристигането си, ищецът се приближил до ответника и направил опит да говори с него. Бил с отпуснати до тялото ръце, когато С. Т. рязко се обърнал с лице към него и му нанесъл с все сила удар с юмрука на дясната ръка отдолу нагоре по лявата част на долната челюст. Последвал опит за втори удар, пак с юмрука на дясната ръка отдолу нагоре, който ищецът успял да блокира. Това дало възможност на ищеца и колегата му Х. да поставят белезници на ответника и да го задържат в помещението за задържани лица в РУ- П. при ОДМВР- Пазарджик.

Визира се, че при понасянето на юмручния удар ищецът почувствал остра болка в долната челюст, последвано от световъртеж и силно главоболие, поради което потърсил медицинска помощ в Спешно отделение на УМБАЛ Уни Хоспитал- П.. От приложения Лист за преглед на пациент в

КДБ/СО №009842/08.08.2020г. се установява, че там му е извършено рентгеново изследване и е с поставена диагноза „Повърхностна травма на главата с неуточнена локализация. Хиперемия и оточност в областта на лявата част на мандибулата.“.

Сочи се, че отока на челюстта не спадал, а главоболието и болките в челюстта и зъбите не стихвали, въпреки приемането на обезболяващи медикаменти. Това принудило ищецът да посети личния си лекар, който му препоръчал обезболяващи и го насочил за преглед при хирург.

Визира се, че на 10.08.2020г., ищецът е прегледан и освидетелстван от д-р В.М.- хирург, който документирал установеното физическо състояние на А. в приложеното Медицинско свидетелство за пред съда №13/10.08.2020г.: „Обективно: Оток в областта на лява челюст с размери 2см-3см. “.

Твърди се, че по случая е образувано ДП №163/2020г. по описа на РУ-П. при ОДМВР- Пазарджик, което приключило с постигнато споразумение по НОХД №53/2021г. по описа на РС- П..

Искането е да се постанови решение, с което се осъди С. М. Т., да заплати на И. С. А., сумата от 800лв., представляваща обезщетение за виновно причинените неимуществени вреди- болки и страдания, пряка и непосредствена последица от нанесената на 08.02.2020г. в гр.П. телесна повреда. Моли се за присъждане на законната лихва върху обезщетението от деня на неправомерното увреждане- 08.08.2020г. до пълното му издължаване.

В законоустановения срок от страна на ответникът С. М. Т. е подаден писмен отговор на исковата молба. В него се излага твърдение, че по време на задържане на ответника, същият не е нанасял удар в областта на долната челюст на ищеца, който да е довел до твърдяното в исковата молба увреждане.

Сочи се, че същата вечер след задържането И. Т.- брат на ответника е видял ищеца, разговарял е с него и установил, че И. А. няма оток, нито се е оплаквал да е изпитвал болки и страдания.

Твърди се, че към момента на задържане на ответника, ищецът и неговия колега са упражнили неправомерна сила срещу С. Т., като същата е предизвикала инстинктивна реакция от негова страна, което е възможно да е довело до някакво увреждане на ищеца.

Сочи се, че тази неправомерна сила представлява противоправно

поведение, което е довело до увреждания за самия ответник, като същата е довела до съпричиняване по отношение причинените вреди.

Въззивният съд приема за установена следната фактическа обстановка:

Видно от влязло в сила Споразумение от 02.03.2021г. по НОХД №53/2021г. по описа на РС- П. се установява, че ответникът С. М. Т. е признат за виновен, за това, че на 08.08.2020г. в гр.П. е причинил на мл.инспектор И. С. А.- полицейски орган назначен на длъжност младши автоконтрольор Първа степен в група „Охранителна полиция“ към РУ П. към ОДМВР Пазарджик, лека телесна повреда- оток в областта на долната челюстна ляво, довело до причиняване на болка и страдание без разстройство на здравето, при изпълнение на службата му по охрана на обществения ред- престъпление по чл.131, ал.2, предл.4, т.4 във вр. с чл.120, ал.2 от НК, за което му е наложено наказание.

По делото са приложени и приобщени материалите по НОХД №53/2021г. по описа на РС- П.. Като писмено доказателство по тях е приета съдебно- медицинска експертиза изготвена по ДП №159/2020г. по описа на РУ- П., в която са описани нараняванията на И. А..

В показанията си св.Х. установява, че на процесния ден 08.08.2020г. е бил дежурен с ищеца А., като след удара от страна на Т. А. изпитвал болка. Заявява, че ищецът се оплаквал, че изпитва болка следващите няколко дни. Посочва, че не е имало кръвене.

В показанията си св.Т. дава информация по отношение арестуването на ответника Т. и случилото след това с ответника, като неговите показания на практика са неотносими към предмета на доказване в настоящото производство.

Видно от заключението на съдебно- медицинска експертиза изготвена от д-р М.- съдебен лекар се установява, че пострадалият е получил следните увреждания: контузия на главата в областта на долната челюст в ляво, проявена с хиперемия и травматичен оток с размери 2-3 см. Посочено е, че описаното увреждане е резултат от единичен удар с твърд тъп предмет, без изразени неравности по контактната повърхност /юмрук/ и стои в пряка и непосредствена причинно следствена връзка с процесния инцидент. Уточнено е, че при обичаен ход на оздравителния процес описаните травматични

увреждания отзвучават без да оставя трайни последици за здравето за около 5-6 дни. Сочи се, че след получаване на увреждането, С. е изпитал болка в областта на главата, особено в мястото на удара, засилваща се при говорене и дъвчене. В първите дни след травмата при необходимост е уместен приемът на болкоуспокояващи, като с времето болката е намаляла и изчезнала след около 5- 6 дни.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Въззивната жалба е допустима- подадена е в законоустановения срок, от страна в процеса, имаща право и интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

След извършената служебна проверка по реда на чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По същество, решение в неговата обжалвана уважителна част е правилно. Правните изводи са формирани въз основа на установената по делото фактическа обстановка и са основани на материалния закон.

В тази връзка, настоящата инстанция няма основание да не ги приеме изцяло и изложените съображения в тази насока.

Районен съд- П. е сезиран с кумулативно обективно съединени иски, с правно основание чл.45 от ЗЗД, с които се иска да се осъди ответникът да заплати на ищеца обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди настъпили от непозволено увреждане от 08.08.2020г., ведно със законната лихва от дата на увреждането до окончателното изплащане на сумата.

В конкретният казус, настоящата инстанция не може да приеме за основателни възраженията на жалбоподателя изложени в подадената от него въззивна жалба, чрез неговата защита. В случая се възразява, че не е доказано по делото причинно- следствената връзка между извършеното деяние и причинените вреди, в резултат на който са претърпени болките и страданията от пострадалия ищец.

Това възражение не може да бъде споделено за основателно.

Категорична е нормата на чл.45 от ЗЗД, че всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, като във всички случаи на

непозволено увреждане, вината се предполага до доказване на противното.

В случая от страна на ищецът следва да бъде доказано кумулативното наличие на следните елементи: деяние, извършено от ответника; противоправност на същото; вина у извършителя; вредоносен резултат и причинна връзка между деянието и вредата. В тази насока следва да се визираща, че съгласно разпоредбата на чл.383, ал.1 от НПК, одобреното от съда споразумение за решаване на делото има последиците на влязла в сила присъда. Съответно, както е отбелязано и от първата инстанция в случая намира приложение разпоредбата на чл.300 от ГПК, според която влязлата в сила присъда /в случая одобреното по НОХД №53/2021г. по описа на РС-Пазарджик споразумение за решаване на делото/ на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Законът изключва свободата на преценка на доказателствата и задължава съда относно фактите, чието осъществяване или неосъществяване е установено с влязла в сила присъда, да съобрази присъдата. Относно обстоятелствата, посочени в чл.300 от ГПК, присъдата се ползва със силата на присъдено нещо, като задължителната й сила се отнася до всички елементи на престъпния състав. Ето защо, няма основание да не се приеме, че ответникът по настоящото дело С. М. Т. е извършил гореописаното престъпно деяние, виновността на ответника, претърпените вреди и причинно-следствената връзка за безспорно установени. В този аспект няма основание да се приемат възраженията изложени във въззивната жалба относно недоказаност на механизма на извършеното деяние. Респективно няма основание да не се кредитират показанията на св.Х. и съответно да се приемат данните от показанията на св.Т., който на практика дава информация по отношение арестуването на ответника Т. и случилото след това с ответника. Обосновано в случая е и приетото от районния съд, че неговите показания на практика са неотнормими към предмета на доказване в настоящото производство.

Вредите в случая са установени категорично от описаните травматични увреждания от двете съдебно-медицински експертизи, както тази приложена по цитираното по-горе досъдебно производство, така и тази изготвена пред районния съд. Няма основание на база същите да не се приеме, че на ищеца А. е била причинена лека телесна повреда изразяваща се в контузия на главата в

областта на долната челюст в ляво, проявена с хиперемия и травматичен оток с размери 2-3 см.

В случая, критерия за определянето на размера на обезщетението по реда на чл.52 от ЗЗД е по справедливост и на базата на събрани и възприети от съда доказателства установяващи, съответните болки и страдания които е изпитвал пострадалия вследствие на извършеното спрямо него деяния. Тези болки и страдания са установени по несъмнен начин от доказателствения материал по делото, като определения размер от 700лв. отговаря в пълна степен на изискването на горната разпоредба.

Няма основание да се приемат възраженията на защитника на въззивника, че по делото не са ангажирани никакви доказателства, които да установят характера на неимуществените вреди. В тази връзка неопровергани са твърденията на св.Х., че колегата му /А./ след нанесения му удар го е боляло ченето и същия му се е оплаквал за това още няколко дни. Тези данни на практика кореспондират и със заключението на съдебно- медицинската експертиза в която се коментира, че болките отшумяват в рамките на 5-6 дни. Доказателства в насока на противното по делото не се установяват.

При тези съображения не са налице основания за изводи, че следва да се уважат исканията да се отхвърли присъдения размер на обезщетение, поради недоказаност на претенцията, съответно, въпреки, че не е наведено като възражение, определения размер на обезщетение в размер на 700лв. да се счете за завишен и в този смисъл да се намали размера на присъденото обезщетение.

С оглед съвпадане на крайните правни изводи на първоинстанционния с тези на въззивния съд, решението на първия следва да се потвърди изцяло в неговата обжалвана част с която е уважен предявения иск за сумата от 700лв., ведно със законната лихва от датата на увреждане, до окончателното изплащане, а въззивната жалба, като неоснователна да се остави без уважение.

Решението, с което е отхвърлен предявения иск на ищеца в останалата му част- над присъдените размери от 700лв. до претендирания размер от 800лв., като необжалвано от страните по делото е влязло в законна сила.

С оглед на гореизложеното, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №28/20.02.2023г., постановено по гр.д. №447/2022г. по описа на РС- П., в неговата обжалвана част.

Решението в останалата му необжалвана част е влязло в законна сила.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____